

PREMIÄR

Trevande start för Musik i Västerdalarna

LINDESNÄS (DD). Det blev en något trevande start för Musik i Västerdalarna, som på lördagskvällen inleddes med den sedvanliga tjuvstarten av midsommarfirandet i Lindesnäs, samt konsert av Solna Brass. Hotande regnmoln hängde över byn och de stora publikskarorna uteblev.

Som vanligt reste man majstången på ängen mitt i byn, en vecka för tidigt. Spelmän och dansare ur Västerdalarnas folkdanslag deltog och lekarna runt stången leddes av Staffan Wränge. På logen inleddes se-

dan kvällsprogrammet med gammaldans till toner av Gammeldax.

När skymningen fallit var det dags för mässingsorkestern Solna Brass att framträda i den gamla bruksruinen. Orkestern bestod av drygt 20 musikanter och den leddes av Lars-Gunnar Björklund. Man bjöd på ett omväxlande program med marscher, sydeuropeisk medeltidsmusik, italiensk folkmusik och ett stycke av Leroy Anderssen bl a.

Öjebokören

Orkesterns program presenterades av Kerstin Bäckström.

Hon är till vardags rytmiklärare och hon lät därför publiken resa på sig och själva delta med enkla rörelser till ett av orkesterns nummer. Det värmdes nog ty kvällsluften var lite sval. De gamla grästensmurarna lystes upp av marschaller och nog har musikerna i Lindesnäs bruksruin en vacker konsertsal. Tidigare under lördagen framträdde Solna Brass med ett program i Vansbro.

På söndagen var det sig meralikt vid Lindesnäs och publiken var nästan dubbelt så stor som under lördagskvällen. Programmet inleddes med konsert på logen av Öjebokören, som

Mässingsorkestern Solna Brass konserterade i bruksruinen, när Musik i Västerdalarna på lördagskvällen inleddes.

sjöng under ledning av Nils Aldeland.

Efter en kaffepaus så fram-

trädde sångaren Göran Fristorp. De syn- och hörselintryck man får av Solna Brass i bruksruinen och av Öjebokören och

Göran Fristorp på logen är svåra att beskriva så här med svarta bokstäver på vit botten, vi rekommenderar egna besök vid

Musik i Västerdalarna. Om fjorton dagar är det dags igen.

CURT NILSSON

Dags för Ingmarsspelen

1980 års ensemble samlad vid Västerdalälvens strand.

NÅS (DD). Nu pågår förberedelserna för den 22:a upplagan av Ingmarsspelen i Nås. Rune Lindströms dramatisering av Selma Lagerlöfs roman Jerusalem ges under tio dagar från den stora friluftsscenen i Storånget.

Vädret är man ju beroende av när man spelar teater under bar himmel och publiken också sitter oskyddad. Vid tisdagens samling för pressen så var dock de styrande optimister.

— Nu har Ingmars-regnet kommit veckan före spelen, så i år går det säkert bra, sade sekr Birger Lidström, och fick en instämmande nick från ordf. Borghild Larsson.

Gott omen

Det finns ytterligare ett gott omen, spelens Gertrud och Ingmar gestaltas av skådespelare från Norrköping, och där huserar ju

SMHI...

I rollen som Gertrud debuterar Birgitta Kjörck, som i slutet av 60-talet fick sin utbildning vid scen-skolan i Göteborg och som via Borås stadsteater numer är knuten till Norrköpings—Linköpings stadsteater.

För andra året så sköts regin av Leif "Helgum" Liljeroth, och man har så smått kommit igång med repetitionerna, även om regnet hindrat en del. Enda "nybörjaren" i år är Birgitta Kjörck som Gert-rud, och det underlättar förberedelserna. Svårare var det förra året då halva ensemblen byttes ut, men också det gick bra.

Den säsongen föregicks också av en hel del skrivelser på insändarsidorna och osämja mellan de som fick gå och styrelsen. Man ser ingenting av detta idag.

Joe unik

Joe Lind född 1899 är så långt från nybörjare som någon kan vara. Unik är snart hans prestation att ha gestaltat Stark Ingmar under varje föreställning från 1959, och nu står han beredd att ta sig an det 22:a spelåret.

— Jag tror knappast att någon annan har varit på scenen under alla föreställningarna, jo, kanske någon spelman, säger han anspråklöst, och tänk vad roligt det vore om jag själv kunde orka med 25 år.

Birger Lidström redogör för professor Erland Lagerroths analys av Ingmarsspelen. Enligt honom så är det ett maktspel om gården och människornas själar mellan Stark Ingmar och prästen Helgum. De uppträder bägge två i sockenkläder i svart—vitt, medan de människor

de manipulerar är färgglatt klädda i grönt och rött, livets färger.

Maktspel

— Dessa liknelser kan vår blivande publik tänka på när de bänkar sig på Storånget, tycker Birger Lidström, ty maktspel är vad det handlar om idag, inte bara på Ingmarsspelen friluftsscenen, utan i samhället i övrigt och i hela världen.

Det ser lovande ut inför årets spelvecka vad gäller publiktillströmningen. Nästan 40 busslaster har aviserat sin ankomst, dubbelt mot i fjol så här dags, och bland dessa så kommer prosten emeritus Elis Heimgård upp från Båstad med ett sällskap till premiären för sjätte året i följd.

Mätt med storstadsmått så gör ett besök på Ingmarsspelen ett mycket litet hål i plånboken, det vill spelstyrelsen poängtera, och visst väntar de både storpublik och vackert väder till "världens vackraste utomhusscen".

CURT NILSSON

Grattis Birgitta!

Du klarar Gertrud galant!

NÅS (DD). Ingmarsspelen, teaterdramatiken runt de 37 nåsbornas utvandring till det heliga landet, ges i år för 22:a året. Därmed sträcker sig spelen in över sitt fjärde decenium. Premiär 1959, storhetstid under 60-talet, tidvis under 70-talet, men nu med optimism på väg in på 80-talet.

Årets premiär visar att Rune Lindströms skapelse även kommer att klara detta decennium med glans, en välsammansvetsad ensemble utan svaga punkter gav en fin föreställning.

Betänk att det bara är halvannat år sedan mörka moln hopade sig. Rollistan skulle förnyas, hur skulle det gå? Det har gatt utmärkt, inte har Ingmarsspelen förlorat på utbytet av en del professionella skådespelare. Bäst är Kickan Erkers som Karin Ingmarsdotter, hon tar ut vad som behövs av den rollen, och ingen kan göra det mycket bättre. Malte Enmalm som Tims Halvar fick axla en svår roll som alltid gestaltas av proffs.

Efter en trevande inledning förra året så har han rotat sig och framställer en nåsbonde på ett trovärdigt sätt. Hög Mats, som spelas av Per-Olof Hindén, har sminkats något yngre i år och det har underlättat för Hindén i den roll som Rune Lindström förmodligen skraddarsydde åt Georg Thunstedt.

□ Bra regi

Årets föreställning är förmodligen mycket olik de som gavs i början av 60-talet, därmed inte sagt att den är sämre, den är kanske rent av bättre. En del små ändringar görs ju under åren, men så länge de knappast märks, så är de ett gott betyg åt regissören. På den posten är Leif Liljeroth för andra året den ansvarige. I sin egen fram-

ställning av den svarte predikanten Helgum är han som vanligt mäterlig

Bara gott finns också att säga om dramats "kärlekspar" Gertrud och Ingmar. Premiär för Birgitta Kjörck och andra året för Mats Huddén. Birgitta har förvånansvärt snabbt kommit in i rollen och hittat rätt ton både i glada avsnitt och i sådana där hon tänker på Golgata.

Joe Lind som Stark Ingmar kliver omkring på gårdstunet och styr och ställer med det mesta, och efter 22 år så kan han sin sak. Vem skall i framtiden kunna ta över rollen?

Ramen runt teatern är i stort sett sig lik. Ferneborgs i Vansbro fixar ljudet för 22:a året, och släpper in Rune Lindströms bandade röst på de rätta ställena, liksom Margareta Jonths 134-årsstämma. I alla år har Eric Montelius fungerat som inspicient och nu vet han i vilka gårdar i socknen han skall hämta sina grejer.

Rune Lindströms omarbeting av Jerusalem är äkta dramatik med verklighetsförankring. Allt detta hände för 84 år sedan, det har dramatiserats på ett utmärkt sätt, och det framförs på rätta stället, mitt i den långa, breda dalen där älven flyter fram mellan trädgrupperna — i Nås. Allt detta gör Ingmarsspelen till lättbegriplig teaterkonst, till skillnad från den abstrakta, ty sådan finns också.

"Min brudgum väntar på mig på Golgata". Birgitta Kjörck som Gertrud i en laddad scen. Hon klarade debuten galant.

Sminkör Margot Björkström gör sin insats för Leif Liljeroths tolkning av den svarte predikanten Helgum.

Text: CURT NILSSON Foto:MAJGOR NILSSON

